

58. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel

TŘEŠŤSKÉ DIVADELNÍ JARO

19. 3. 2019 | cena 5 Kč

OKO 5

Dnes hrajeme:
Taneček přes dvě pekla

Dnes hrajeme:
Postel pro anděla

Včerejší představení:
Co takhle svatba, princí?

Včerejší představení:
Naši vaši furianti

Divadelní okénko:

Potrava pumpalíka

Pumpalíci se živí divadelním prachem, částmi kostýmů a kulis – to jim umožňují jejich velice ostré zuby, sosák a vymrštitelný jazýček. V nouzi mohou prokousat i divadelní oponu. Tím způsobují značné škody, zvláště jedná-li se o starý malovaný kus. Pokud je použito během divadelní hry jídlo, nepohrdnou jím a rádi jej oždibují. Jestliže není v dosahu nic lepšího, spokojí se i s požíváním líčidel, barev a lepidel. Chuť si pak spraví po dětských představeních, kdy v hledišti zůstávají rozsypané lentilky a další sladkosti, které s chutí vyzobávají. Tekutiny ke svému životu téměř nepotřebují.

Výňatek z knihy O Pumpalících napsal a ilustroval P. P.

Pumpalík pojídající divadelní oponu.

Co takhle svatba, princí?

Pěvecký sbor ZUŠ Třešť / Jiří Chalupa

Co takhle zkusit divadlo, paní učitelky?

Kdo by neznal populární hudební pohádku z osmdesátých let Co takhle svatba, princí? A pokud někomu přeci jen neřekne nic název, určitě by poznal písničky. Jedině kvůli nim má asi smysl se k této záležitosti, umělecky velmi poplatné době svého vzniku, vracet. Otázka je, jak dnes tuto pohádku zpracovat, aby se z této poplatnosti vymanila a dostala současný vzhled a smysl.

Pěvecký soubor ZUŠ Třešť na tuto otázku odpověď bohužel nenašel. Možná proto, že si ji tvůrkyně takto ani nepoložily.

ZUŠ nemá dramatický obor, a tak výsledná inscenace bohužel žádné velké dramatické kvality nemá, přestože je evidentní, že secvičit tuto produkci muselo dát hodně práce a vzhledem k množství kostýmů to možná i ledacos stálo. Výsledek ob stojí jako náročná školní akademie, ale aby se dala rozebírat a hodnotit jako skutečná divadelní inscenace, musela by mít jednotlivé divadelní složky na jiné

úrovni a také jinak připravené účinkující co se týče dramatické, pohybové i hlasové průpravy. Protože u divadla „hlasovka“ není jen o schopnosti odzpívat v pozoru píseň od začátku do konce, ale i o tom, umět mluvit čistě, hlasitě a po smyslu. „Pohybovka“ na divadle zase není o tom, odkrokovat choreografii a umět přijít na značku, ale o práci s vlastním tělem a prostorem. Tak bych mohla pokračovat, ale je zbytečné rozebírat, že ve viděném tvaru chybí to nebo

Co na to diváci

- Hezky zpívali. Líbí se mi pohádka, líbilo se mi i divadlo.
- Něktěm hercům nebylo dobře rozumět.
- Líbili se mi šermíři, nejvíc ten v tom plášti.
- Rádci a princezna Babetka byli nejlepší.

ono, když ti, kdo tento kus secvičili, neměli vůbec ambici (čas, prostor, zkušenosti) se s něčím takovým popasovat.

Nabízí se pak otázka, jaký má takové počínání smysl, když děti zřejmě příliš nekulturně a žádné divadelní cíle tu také nejsou.

Nu: děti jsou šťastné, veselé, baví je to, jsou rády, že jsou spolu a že se mohou s něčím předvádět, a druhým dětem se to také moc líbí. Asi je to lepší než, když si jen hrají s mobily.

Ale přeci jen, když už je něčemu věnováno tolik práce, je škoda, že toto snažení není spojeno i s větší divadelní ambicí a poučeností.

Kateřina Baranovská

OKEM poroty:

Naši Furianti

Ořechovské divadlo / Ladislav Stroupežnický

Furiant Vlastimil Peška

Ořechovské divadlo přivezlo do Třeště Naše Furianty Ladislava Stroupežnického ve výrazné úpravě režiséra, hudebníka a scénografa Vlastimila Pešky, divadelníka, který po dlouhá léta budoval až vybudoval osobitou poetiku souboru patřícího ke špičce amatérského divadla v České republice.

Inscenace, vycházející z rukou Vlastimila Pešky jsou natolik osobité, že si vysloužily označení „peškovina“. Vlastimil Peška navíc vládne v Ořechovském divadle tak pevnou rukou, že v inscenaci se na jevišti objeví jen to, co on sám považuje za potřebné. A co bývá u „peškovin“ potřebné?

Projev co nejdokonaleji zvládnutého interpretačního umění v podání jednotlivých herců, a to jak v projevu hereckém, tak tanečním i pěveckém. Většina Peškových inscenací naplňuje požadavky kladené na žánr muzikálu, případně se k tomuto žánru velice blíží. Všichni herci musí ovládat herecké umění vysoce nadprůměrně. Jak publikum vidělo, ovládají.

Co na to diváci

- Pořád jsem se měl na co dívat. Vtáhlo mě to od začátku do konce. Bezvadné.
- Líbilo se mi, že dřív vše lidi řešili na rovinu, na ulici, hned si to vyříkali. Dnes všichni radši koukají na televizi...
- Nadchla mě scéna, rychlé přestavby za zpěvu písní, náves s rybníkem byla bezkonkurenční.
- Jsem vaše fanynka a zase jste mě nezklamali.

Divadelnost Peškovým inscenacím nikdo neupře. Pořád je, na co se dívat, velmi často je důvod k pobavení a ke smíchu. Peška coby režisér má režijní invence na rozdávání, nápady přehršel, jenže autocenzuru skoro žádnou, hlavně když jde o fór, gag, humornou pointu. Některé jsou na místě, některé ale ne.

Vlastimil Peška je také velmi dobrý skladatel, muzikant, který umí i hudební gagy – prostě ve schopnosti ovládnutí divadelního řemesla mu téměř nic nechybí. Ale něco přece...

Jsou dramatické předlohy, které se „peškovině“ jaksi vzpírají. Mají to sice marné, protože ve střetu s furiantem, který je zvyklý prosazo-

vat svou, se původní smysl her mnohdy nedostane ke slovu. A tady někde začíná debata o Našich furiantech Ořechovského divadla.

V inscenaci je tolik „peškovin“, že mnohdy potlačují i samotný obsah hry. Například jedna z úvodních scén, milostný dialog mezi Verunkou a Václavem, dvojicí mladých lidí, jejichž otcové nehledí v první řadě na štěstí svých dětí, ale na prosazení svého ega. V Peškově úpravě a režii tento dialog může být vnímán jako předmanželský sex. No, ale k čemu pak potřebují mladí souhlas svých rodičů ke svatbě?

Jenže na tomto souhlasu, respektive jeho naplnění, stojí celé Stroupežnického drama.

Z jiného soudku: v hudebním scénáři inscenace je zařazena ruská písnička po slavné scéně s punčem. To by ještě bylo v pořádku. Jenže pak se tatáž píseň objeví ještě jednou těsně před závěrem. Všechno před tím je doslova přeplněno komickými výstupy. Ty začínají hned od první chvíle po otevření opony, neboť na scéně je rybníček s kachnami a husami na hladině, v rybníčku se potápí a plave švec Habršperk, v rybníčku málem utopí Šumbalka svého marnotratného karbanu propadlého manžela, do rybníčka jsou pokládány husy z rukou Buška a Dubského (dokonce trhané na kusy po zásadním dialogu o výši věna a dědictví mladých). Metafora malého českého rybníku v srdci Evropy jak vystřižená. Navíc krásně zvládnutá v žánru loutkového divadla. Později dojde i na operu s typicky českými prvky. A pak přijde ruská píseň podruhé. Člověka zamrazí: je to Peškovo varování? Je to náznak zdviženého prstu: pozor na ty české srandičky, neboť zahledění do vlastního furiantství budete slupnuti drakem z východu? Aby toto memento bylo naplněno, musela by režii více akcentovat vážné okamžiky v textu, ve kterých jde o zásadní hodnoty. Bohužel jsou to právě ty srandičky, které po většině vážné okamžiky přehluší.

Peškovi Naši furianti v podání Ořechovského divadla jsou velmi zábavné, ale tak trochu zahleděné do sebe, jako naprostá většina „peškovin“. Méně Pešky a více Stroupežnického by v jejich případě bylo opravdu více.

Ladislav Vrchovský

OKO zaostruje na:

Divadelní soubor Třešníci při ZŠ Třešť

Soubor pracuje při základní škole již několik let, ale členská základna se neustále mění, protože jádrem souboru jsou vždy žáci ze tříd, kde jsou třídními učiteli vedoucí divadelního souboru (R. Kadlecová a L. Vonka).

Na zkoušky se děti scházejí až dvakrát týdně před vyučováním. Dvakrát společně také vyjely na víkendové soustředění. Letos byla většina herců úplně nových, na jevišti stáli mnozí úplně poprvé. Hra byla nacvičena od září, premiéru měla před Vánoci. Soubor dosud sehrál osm představení pro veřejnost a pro žáky školy.

OKO představuje hru:

Taneček přes dvě pekla

DS Třešníci při ZŠ Třešť / autor: Miloš Kratochvíl
pohádka / 70 minut bez přestávky

Jak název pohádky napovídá, děj se odehrává mezi čerticemi v pekle první kategorie a špinavými čerty v pekle druhé kategorie, kam se pro svůj nos nahoru dostane vesnický kluk Kája Fousek a nafrněná čertice Mefiska. A jde tedy o to, kdo koho napraví a jestli to vůbec půjde - jestli peklo Fouska nebo Fousek Mefisku, ale je to pohádka, a tak vše končí dobře. V pohádce je také mnoho veselých písniček.

OKO zaostřuje na:

Divadelní soubor Jana Lišky při TJ Sokol Třešť

Soubor má své kořeny již v roce 1923, kdy místní ochotničtí divadelníci založili Ochotnickou jednotu. Od té doby divadelní soubor pracoval pod různými subjekty a názvy až do roku 2007, kdy došlo k rozdělení souboru na dva různé soubory. Stávající, dlouholetá vedoucí souboru Anna Fencíková se rozhodla svůj nový soubor pojmenovat po učiteli, autoru divadelních her a také starostovi Sokolské jednoty Janu Liškovi. V roce

2016 se soubor po 55 letech vrátil zpět na divadelní prkna nově zrekonstruovaného Sokolského domu a získal tak přídomek při TJ Sokol Třešť.

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť má kromě party dospělých nazývaných TŘEŠTIDLA i soubor mladých, který velmi úspěšně pracuje pod názvem LIŠÁCI. Na různých divadelních přehlídkách krajské úrovně získává soubor nejen čestná uznání, ale i ceny za herecké a pěvecké výkony, za scénu apod. Nejvíce si v současnosti členové DS Jana Lišky váží úspěšné účasti na národní přehlídce sokolských divadel v Lázních Toušev v roce 2017.

OKO představuje hru:

Postel pro anděla

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť - Třeštidla / autor: Jaroslav Koloděj
komedie / 75 minut bez přestávky

Nestřílejte Pánu Bohu do oken nebo dopadnete jako Ludvík Mysliveček. Ten se v pozdních hodinách vrací v bujaré náladě domů z honu a najde za kuchyňským stolem podivného návštěvníka. Je to jeho anděl strážný, který byl svým svěřencem postřelen do křídla a který se rozhodne porušit všechny zásady, kterými se mají andělé strážní řídit. Pro svého svěřence se zviditelní a odmítá jej opustit, dokud nebude vyléčen. A tak Ludvíku Myslivečkovi začínají potíže, jako by jich neměl dost s dcerou Dianou. Nakonec určité všechno dopadne tak, jak je zvykem ve správné komedii.

Na co se můžete těšit zítra?

20. 3. v 9.30 hod. **Bylo nás pět**
hraje Dětské divadelní studio Tyláček při DS Tyl Dačice
20. 3. v 15.00 hod. **Tři na lavičce**
hraje ZITA Zdechovice, Přelouč
20. 3. v 19.30 hod. **Skřivani už jen v Shakespearovi**
hraje DS Zmatkaři, z. s., Dobronín

Sponzoři a partneři Třeštského divadelního jara 2019:

Město Třešť

Partneři festivalu:

Mediální partneři:

Vydalo: Město Třešť v nákladu 150 ks / Redakce OKA: TIC Třešť / Foto: Martin Čáp, archiv souborů
Sazba, grafika: Zdeněk Hajn